

Kroniek van een ongeborn renner – 11

7 Flandriens trokken er vanonder in de gutsende regen.

We zeggen en schrijven 31 juli 1935. Het spooog kattejongen, geen weer om een hond door te jagen, laat staan een bende coureurs, die in dien tijd reeds golden als dwangarbeiders van de weg. De rest van het peleton had er geen zin in, en vlak na de start trokken de zeven er vanonder. Het zou een memorabele rit worden.

De zeven hadden het meteen door. Toen na nog geen 5 km één van hen reeds plat viel, werd eendrachtig gestopt, en met man en macht de panne gerepareerd. Op dat moment voelde iedereen het reeds : hier wordt geschiedenis geschreven.

Nochtans was het een vreemd allegaartje. Lucien 1 was een ruwe bonk, type bouwvakker, en in werkelijkheid (vrij)metselaar. Maar van zijn schaars inkomen – dat hij meestal rapper verdrook dan verdiende – kon hij zijn slore van een vrouw niet onderhouden, en zijn nageslacht was gedoemd om later terug te blikken op een moeilijke jeugd. Bovendien wilde hij 's zomers koersen, en in de winter werd ook al niet veel gemetst. Maar het was een harde, kon afzien, maar toch altijd gereed om leute te maken, koers of geen koers, weer of geen weer, meestal t'hoop met Johannes.

Aan de kop sleurde gedurig Wilhelm. Hij beukte tegen wind en regen in, als was hij door de kokkemare bereden¹. Hij droeg een zware blonde knevel, die hij als een Viking samenbond in de nek, en had daardoor een enigszinds vervaarlijk uitzicht. Maar vrienden wisten zijn aimabel karakter te appreciëren, en zochten hem vaak op, om tijdens lange winteravonden de koude voeten te warmen op Wilhelm's Leuvense stoof. Wilhelm voelde zich beresterk, en was vastberaden er een harde koers van te maken.

Ook ferm zijn deel doend was ene genaamde Timotee. Het was een jonge gast, die in het peleton al snel aanzien had verworven ten gevolge van zijn flietsende ontsnappingen, en onbaatzuchtige werklust. Hij was van goeden huize, trainde hard, at en dronk goed, en zou het heel zekers ver brengen. Hij was nog een verre neef van Lucien 1, maar geleeek geenszins op hem, in tegendeel. En als hij na de koers zijn wezen had schoon gewassen in een emmer pompwater (waar hij vanwege zijn anciënniteit pas als laatste in mocht), veranderde hij plotseling in zo'n schone zuiderse tiep zoals sommigste van die Italiaanders, die hier in den uitkom de klassiekers komen rijden, en de jonge meiskes van alhier het hoofd (en de benen) op hol brengen. Dat heeft al tot veel miserie en vechtpartijen geleid ter gelegenheid van de plaatselijke kermessen, en het is dus goed voor ons eigen meisjongens dat er ook een Flandrien diezelfde uitstraling heeft. Kwestie dat ze niet direct naar die vreemde moeten lopen.

Lucien 2 gold een beetje als de kapitein van het schip. Hij werd alom gerespecteerd omwille van zijn vermogen als temporijder, of dat het nu vlak was, wind mee of tegen, of in de cols van de Tour. Het maakte niet uit. Precies als reed hij op koolzaadolie (die later in de trakteurs door diesel zou

¹ Kokkemare – kokmare : Westvlaams dialect. Komt van "cauchemar", nachtmerrie. Wordt gebruikt om aan te geven dat iemand zich als behekst of betoverd gedraagt.

worden vervangen, en nog veel later weer door koolzaadolie). Hij had veel weg van de *gitanes*, die zigeuners en kotebrakken, die sigaretten rokend en gitaar spelend hun dagen sleten rond storten en vuilnisbelten. Zijn donkere blik verried doortastendheid en hardnekkigheid, en hij had het pezige en gespierde lijf van de seizoensboerewerkman, die over de Schreve vlas gingen slijten en beten stekken. Hij had talent zat, maar was pas laat beginnen koersen, opgestoot door een gebuur, die liever dikke pinten schuimend bier zat te lurken dan zelf op een velot te kruipen. Al vrij snel bleek echter dat Lucien niet van de minste was, en zijn palmares wordt ondertussen meer beneden dan beklagd.

Lucien 2 had ook het meeste koersdoorzicht van de ganse kudde. Hij wist dat het nog ver was, dat het helleweer den enen na den anderen zou slopen, en dat niemand zeker was dat hij als laatste zou sneuvelen of zelfs maar de meet halen... Hij zag dan ook maar één manier om deze ontsnapping tot een goed einde te brengen : samen blijven. Indien hij zou winnen, beloofde hij de grote saucisson – de eerste prijs – te delen onder zijn zevenen. De halve kilo vers geregeld – die hij hoopte weg te kapen bij de tussensprint – zou hij dan wel helemaal houden, maar dat zou niemand hem kwalijk nemen.

Lucien 2 hield vooral diene *langen* in de gaten. Niemand kende hem eigenlijk goed, of wist er veel van. Hij had een rare naam, precies niet van dezen tijd, of zeker niet van alhier, en het was een beetje een raadselachtig figuur.

Bovendien zag hij maar half zijnen buik vol, vanwege een vreemd gedrocht van een bril, dat meer aanleiding gaf tot spot dan wat anders. Het was ook meteen duidelijk dat dat lang ende zekers de minste was van de zeven, en al van in het begin in moeilijkheden verkeerde. Hij zocht voortdurend het beste wiel uit de wind, en deed gene meter kop. Ze hadden weliswaar de keure om hem kapot te rijden en met zessen voort te doen, maar Lucien was niet zekers dat Johannes wel de goede benen had die hij voorwendde. En met 5 naar de meet gaan vond hij te riskant.

Johannes was een kloeke Flandrien, het type Pallieter, onvoorspelbaar in de koers, maar – zoals de viertnair ooit zei – met een gezonde hormonenspiegel. Vooral het vrouwvolk kon dat merken, en mede dank zij zijn charmant lachend wezen, en zijn zotte uitspraken waar alleen kwezels en paters niet konden mee lachen, was menig vrouwelijk schoon bekoord door dezen atleet. Maar ook in het peleton was hij vaak de zotskap, en – t'hoop met Lucien 1 – konden ze fratsen uithalen die weliswaar eens gevaarlijk konden zijn, maar saaie ritten opfleurden voor vriend en tegenstander. Vandaag leek hij echter in mindere doen, en dat was de andere zes ook niet ontgaan, al wist je nooit met Johannes....

Achteraan reed zoals altijd Gerard. Gerard had meer macht in zijn benen dan een Ardens trekpaard, en draaide altijd zo'n groot verzet dat hij zich eens een breuk gaat terten. Naar 't schijnt krijgt hij midden de kudde evenwichtsstoornissen, en van die verschrikkelijke angsten zoals zij die gek worden als ge ze in een klein kot opsluit, en blijft hij daarom altijd alachter. Op 't einde van de rit schoof Gerard meestal naar voor, om nog eens een goede snok te geven, om nog eens goed aan de boom te schudden alvorens de finale in te gaan. Kwestie was of dat het vandaag ook zou gebeuren, want de wind en de regen snokten meer dan iedereen lief was. Maar Gerard was in dat opzicht de zuiverste Flandrien : bonkig, machtig, niets aan hem toonde

inspanning of vermoeidheid, ze zouden van hem een stamboom moeten maken, en van hem kweken.

Alzo werd méér gestreden tegen de natuurelementen dan tegen mekaar. Aan de kop waren vooral Wilhlem, maar ook Timotee, de Luciens, en later ook Gerard, de sterke mannen, terwijl Johannes en *de lange* blij waren in 't spoor te kunnen blijven. Alleen het vooruitzicht op een stuk worst, af te delen van Lucien 2, hield hen nog op de velo.

Op 15 km van de meet werd het dan toch heel kritiek. *De lange* en Johannes begonnen te zwijnselen op hunne fiets, en Lucien 2 riep de troepen tot de orde. Johannes zou het misschien nog wel redden, maar *de lange*, daar was hij niet zeker van. Lucien 2 dacht zo : "Misschien kan hij nog van dienst zijn om de dreupels te betalen, na de aankomst, in de Vierschaar..." Maar ook daar was *de lange* uiteindelijk te moe voor.

---oooOOOooo---